

STEPHENIE
MEYER

λυκόφως

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ
155 ΕΚΑΤ. ΑΝΤΙΤΥΠΑ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ
...
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΣΕ 50 ΧΩΡΕΣ
...
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΤΑΙΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: TWILIGHT
Από τις Εκδόσεις Little, Brown and Company, Νέα Υόρκη 2005
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Λυκόφως**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Stephenie Meyer
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βασιλική Λατσινού
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Gail Doobinin
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Stephenie Meyer, 2005

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company,
New York, USA. All rights reserved.

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Roger Hagadone

© Εξωφύλλου: Hachette Book Group, Inc

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Πλατύπους, 2008

Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Μάρτιος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1821-6

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1822-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

STEPHENIE
MEYER

λυκόφως

*Μετάφραση:
Βασιλική Λατινού*

*Στη μεγάλη μου αδελφή, την Έμιλι, χωρίς
τον ενθουσιασμό της οποίας αυτή η ιστορία
μπορεί να μην ολοκληρωνόταν ποτέ...*

Aπό παντός ξύλου τοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ βρώσει φάγη, ἀπό δέ
τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλόν καί πονηρόν οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ·
ἢ δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε.

Γένεσις 2:17

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΧΑ ΚΑΘΙΣΕΙ ΝΑ ΣΚΕΦΤΩ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΠΩΣ ΘΑ ΠΕ-
θάνω –παρόλο που τους τελευταίους μήνες είχα αρκετούς λόγους να
το κάνω–, μα και να το είχα σκεφτεί, δε θα το είχα φανταστεί έτσι.

Στύλωσα το βλέμμα μου, χωρίς να παίρνω ανάσα, στην άλλη
μεριά του δωματίου, στα σκοτεινά μάτια του κυνηγού, κι εκείνος
μου το ανταπέδωσε κοιτάζοντάς με πρόσχαρα.

Ήταν, βέβαια, ένας καλός τρόπος να πεθάνεις στη θέση κά-
ποιου άλλου, κάποιου που αγαπάς. Θα μπορούσες να το πεις ακό-
μα και μεγαλοψυχία. Και σίγουρα άξιζε κάτι όλο αυτό.

Ήξερα πως, αν δεν είχα πάει στο Φορξ, δε θα κοιτούσα τώρα
κατάματα τον θάνατο. Μα, όσο τρομαγμένη κι αν ήμουν, δε μετά-
νιωνα για την απόφασή μου. Όταν η ζωή σου χαρίζει ένα όνειρο
που είναι πάνω από όλες τις προσδοκίες σου, δεν έχει νόημα να
θρηγείς όταν αυτό τελειώνει.

Ο κυνηγός χαμογελούσε φιλικά, όπως άρχισε να με πλησιάζει
αργά αργά για να με σκοτώσει.

I. Η ΠΡΩΤΗ ΜΑΤΙΑ

Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ ΜΕ ΠΗΓΕ ΜΕ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΣΤΟ ΑΕΡΟδρόμιο έχοντας ανοιχτά όλα τα παράθυρα. Στο Φοίνιξ είχε είκοσι τέσσερις βαθμούς, ο ουρανός ήταν καταγάλανος, τελείως ανέφελος. Φορούσα το αγαπημένο μου πουκάμισο – ένα αμάνικο, λευκό, δαντελένιο πουκάμισο· ήθελα με αυτόν τον τρόπο να πω αντίο. Αντί για χειραποσκευή, κουβαλούσα ένα αδιάβροχο μπουφάν με κουκούλα.

Στην Ολυμπιακή Χερσόνησο της νοτιοδυτικής πολιτείας της Ουάσινγκτον υπάρχει μία μικρή πόλη που λέγεται Φορκς, σχεδόν πάντα σκεπασμένη με σύννεφα. Αυτή η ασήμαντη μικρή πόλη είναι πιο βροχερή απ' όσο οποιοδήποτε άλλο μέρος στις Ηνωμένες Πολιτείες. Η μητέρα μου το έσκασε από αυτή την πόλη και την καταθλιπτική μουντάδα της που καλύπτει τα πάντα, παίρνοντας μαζί κι εμένα, όταν ήμουν μόλις λίγων μηνών. Σε αυτή την πόλη έπρεπε να περνά ένα μήνα κάθε καλοκαίρι ως τα δεκατέσσερά μου. Εκείνη τη χρονιά έκανα την επανάστασή μου· αντί να πάω εγώ στο Φορκς τα τρία τελευταία καλοκαίρια, ο μπαμπάς μου, ο Τσάρλι, έκανε δύο εβδομάδες διακοπές μαζί μου στην Καλιφόρνια.

Στο Φορκς, λοιπόν, θα πήγαινα να εξοριστώ τώρα – πράγμα που έκανα με τρόπο. Σιχαινόμουν το Φορκς.

Λάτρευα το Φοίνιξ. Λάτρευα τον ήλιο και την ανυπόφορη ζέση. Λάτρευα τη γεμάτη ζωντάνια, άναρχη πόλη.

«Μπέλα», μου είπε η μαμά μου –για χιλιοστή φορά– προτού επιβιβαστώ στο αεροπλάνο. «Δεν είναι ανάγκη να το κάνεις».

Η μαμά μου είναι ίδια εγώ, μόνο που έχει κοντά μαλλιά και ρυ-

τίδες γέλιου. Έπαθα κρίση πανικού, καθώς κοίταξα τα μεγάλα, παιδικά μάτια της. Πώς μπορούσα να αφήσω την τρυφερή, ακατάστατη, ελαφρόμυαλη μητέρα μου να φροντίσει μόνη της τον εαυτό της; Τώρα είχε τον Φιλ, βέβαια, οπότε μάλλον οι λογαριασμοί της δε θα έμεναν ανεξόφλητοι, θα υπήρχε φαγητό στο ψυγείο, βενζίνη στο αμάξι και κάποιος που θα μπορούσε να του τηλεφωνήσει, αν χανόταν, μα όπως και να 'χε...

«Θέλω και πάω», της είπα ψέματα. Δεν ήμουν ποτέ καλή στα ψέματα, μα τελευταία έλεγα αυτό το ψέμα τόσο συχνά, που κόντευε πια να γίνει σχεδόν πιστευτό.

«Δώσε τα χαιρετίσματά μου στον Τσάρλι».

«Θα τα δώσω».

«Θα ξαναβρεθούμε σύντομα», συνέχισε εκείνη. «Μπορείς να γυρίσεις σπίτι όποτε θέλεις... κι εγώ θα γυρίσω αμέσως, αν με χρειαστείς». Μα έβλεπα στα μάτια της τη θυσία πίσω από αυτή την υπόσχεση.

«Μην ανησυχείς για μένα», την καθησύχασα. «Όλα θα πάνε περίφημα. Σ' αγαπώ, μαμά».

Με έσφιξε στην αγκαλιά της για ένα λεπτό κι έπειτα μπήκα στο αεροπλάνο κι εκείνη έφυγε.

Η πτήση από το Φοίνιξ στο Σιάτλ είναι τέσσερις ώρες, μετά ακόμα μια ώρα για Πορτ Άντζελες σε ένα μικρό αεροπλάνο και ύστερα μια ώρα δρόμος οδικώς ως το Φορξς. Δε με πειράζει το αεροπλάνο· αυτό για το οποίο ανησυχούσα κάπως ήταν αυτή η ώρα παρέα με τον Τσάρλι στο αυτοκίνητο.

Ο Τσάρλι ήταν αρκετά καλός σε όλη αυτή την ιστορία. Έδειχνε πραγματικά ευχαριστημένος που πρώτη φορά πήγαινα να μείνω μαζί του με κάποιο βαθμό μονιμότητας. Με είχε ήδη γράψει στο λύκειο και θα βοηθούσε να βρω και αυτοκίνητο.

Όμως ήταν σίγουρο πως η κατάσταση θα ήταν λίγο άβολη με τον Τσάρλι. Κανέναν από τους δυο μας δεν τον έλεγες φλύαρο και ανεξάρτητα από αυτό δεν ήξερα τι είχαμε να πούμε. Ήξερα πως ήταν κάτι παραπάνω από ελαφρώς σαστισμένος με την απόφασή μου – όπως και η μητέρα μου, δεν το κρατούσα μυστικό ότι αντιπαθούσα το Φορξς.

Όταν προσγειώθηκα στο Πορτ Άντζελες, έβρεχε. Δεν το θεώ-

ρησα κακό οιωνό – απλώς ήταν κάτι αναπόφευκτο. Είχα ήδη αποχαριετήσει μια για πάντα τον ήλιο.

Ο Τσάρλι με περίμενε με το περιπολικό. Αυτό δε με παραξένεψε, φυσικά. Για τους έντιμους πολίτες του Φορκς ο Τσάρλι είναι ο διοικητής Σουάν του αστυνομικού τμήματος της πόλης. Το πρωταρχικό μου κίνητρο για να αγοράσω αυτοκίνητο, παρά την έλλειψη χρημάτων, ήταν πως δεν υπήρχε καμιά περίπτωση να με πηγαиноφέρνει μέσα στην πόλη ένα αμάξι με κόκκινα και μπλε φώτα στον ουρανό. Δεν υπάρχει τίποτα που να καθυστερεί περισσότερο την κίνηση όσο ένας μπάτσος.

Ο Τσάρλι με αγάλιασε αμήχανα με το ένα χέρι, όταν κατέβηκα από το αεροπλάνο παραπατώντας.

«Χαίρομαι που σε βλέπω, Μπελς», είπε, πιάνοντάς με αυτόματα για να με στηρίξει. «Δεν άλλαξες πολύ. Τι κάνει η Ρενέ;»

«Η μαμά είναι μια χαρά. Κι εγώ χαίρομαι που σε βλέπω, μπαμπά». Απαγορευόταν να τον φωνάζω Τσάρλι μπροστά του.

Είχα μόνο λίγες βαλίτσες. Τα περισσότερα από τα ρούχα που είχα στην Αριζόνα ήταν υπερβολικά λεπτά για την Ουάσινγκτον. Η μαμά κι εγώ είχαμε ξοδέψει όλες τις οικονομίες μας για να συμπληρώσουμε τη χειμωνιάτικη γκαρνταρόμπα μου, μα και πάλι τα ρούχα μου ήταν μετρημένα. Όλα μου τα πράγματα χώρεσαν εύκολα στο πορτμπαγκάζ του περιπολικού.

«Βρήκα ένα καλό αμάξι για σένα. Πολύ φτηνό», ανακοίνωσε εκείνος, όταν φορέσαμε τις ζώνες.

«Τι σόι αμάξι;» Ο τρόπος που είπε «ένα καλό αμάξι για σένα» αντί να πει «καλό αμάξι» ήταν ύποπτος.

«Λοιπόν, εδώ που τα λέμε, είναι ένα φορτηγάκι με καρότσα, μια Σέβι».

«Πού το βρήκες;»

«Θυμάσαι τον Μπίλι Μπλακ κάτω στο Λα Πους;» Το Λα Πους είναι ο μικρός ινδιάνικος καταυλισμός στην ακτή.

«Όχι».

«Ερχόταν μαζί μας για ψάρεμα το καλοκαίρι», έσπευσε να πει ο Τσάρλι.

Έτσι εξηγούνταν γιατί δεν τον θυμόμουν. Έχω ταλέντο στο να διαγράφω οδυνηρά, περιττά πράγματα από τη μνήμη μου.

«Είναι σε αναπηρικό καροτσάκι τώρα», συνέχισε ο Τσάρλι, όταν δεν του απάντησα, «άρα δεν οδηγεί πια και προσφέρθηκε να μου πουλήσει το φορητάκι του πολύ φτηνά».

«Πόσο παλιό είναι;» Κατάλαβα από την αλλαγή της έκφρασης του πως είχε την ελπίδα να αποφύγει αυτήν ακριβώς την ερώτηση.

«Κοίτα, ο Μπίλι έκανε πολλά μερεμέτια στη μηχανή... η αλήθεια είναι πως δεν είναι και τόσο παλιό».

Ήλπιζα πως δε θα με υποτιμούσε τόσο, ώστε να πιστεύει πως θα το έβαζα κάτω τόσο εύκολα. «Πότε το αγόρασε;»

«Το αγόρασε το 1984, νομίζω».

«Το αγόρασε καινούργιο;»

«Ε, όχι. Νομίζω ήταν καινούργιο στις αρχές της δεκαετίας του εξήντα... άντε τέλος του πενήντα», παραδέχτηκε ντροπαλά.

«Τσά... μπαμπά, δεν ξέρω πολλά από αμάξια. Αν κάτι χαλάσει, δε θα μπορέσω να το επισκευάσω και δεν έχω λεφτά να το πάω σε συνεργείο...»

«Αλήθεια, Μπέλα, το εργαλείο δουλεύει μια χαρά. Δε φτιάχνουν τέτοια τώρα πια».

Το εργαλείο, σκέφτηκα... είχε δυνατότητες – έστω σαν παρτσούκλι.

«Πόσο φτηνό εννοείς, όταν λες φτηνό;» Στο κάτω κάτω, αυτό ήταν το σημείο που δε θα διαπραγματευόμουν καθόλου.

«Άκου, γλυκιά μου, η αλήθεια είναι πως σου το έχω ήδη αγοράσει. Ως δώρο για το καλωσόρισμά σου». Ο Τσάρλι με κρυφοκοίταξε λοξά, με μια έκφραση γεμάτη ελπίδα.

Ουάου! Τζάμπα.

«Δε χρειαζόταν, μπαμπά. Θα αγόραζα αμάξι με δικά μου λεφτά».

«Δεν πειράζει. Θέλω να είσαι χαρούμενη εδώ». Κοιτούσε ευθεία στον δρόμο, όταν το είπε αυτό. Ο Τσάρλι δεν ένιωθε άνετα να εκφράζει δυνατά τα συναισθήματά του. Αυτό το κληρονόμησα κι εγώ από εκείνον. Γι' αυτό κοιτούσα κι εγώ ευθεία μπροστά, όταν απάντησα.

«Είναι πολύ ευγενικό αυτό που έκανες, μπαμπά. Σ' ευχαριστώ. Το εκτιμώ πραγματικά». Δεν υπήρχε λόγος να προσθέσω πως δε γινόταν να είμαι χαρούμενη στο Φορξ. Δεν ήταν ανάγκη να υποφέρει κι αυτός μαζί μου. Και δεν ήμουν από αυτές που, όταν τους

χαρίζες γάιδαρο, τον κοιτούσαν στα δόντια – ούτε ένα φορηγάκι και πολύ περισσότερο ούτε και μια μηχανή, φυσικά.

«Έλα τώρα, δεν κάνει τίποτα», μουρμούρισε έχοντας έρθει φανερά σε δύσκολη θέση από τις ευχαριστίες μου.

Ανταλλάξαμε κάποια σχόλια ακόμα για τον καιρό, που ήταν υγρός, και κάπου εκεί η συζήτηση πήρε τέλος. Κοιτούσαμε έξω από τα παράθυρα χωρίς να λέμε κουβέντα.

Ήταν πανέμορφα, βέβαια: δεν μπορούσα να το αρνηθώ. Όλα ήταν πράσινα: τα δέντρα, οι κορμοί τους ντυμένοι με βρύα, τα κλαριά τους φορτωμένα με ένα καταπράσινο φύλλωμα, το χώμα σκεπασμένο με φτέρες. Ακόμα κι ο αέρας έμοιαζε πρασινωπός, έτσι όπως φιλτραριζόταν μέσα από τα φύλλα.

Ήταν υπερβολικά πράσινα – ένας άλλος πλανήτης.

Τελικά, φτάσαμε στο σπίτι του Τσάρλι. Ζούσε ακόμα στο σπιτάκι με τα δύο υπνοδωμάτια που είχαν αγοράσει με τη μητέρα μου τις πρώτες μέρες του γάμου τους. Αυτές ήταν και οι μοναδικές μέρες του γάμου τους – οι πρώτες. Εκεί, παρκαρισμένο στον δρόμο μπροστά από το σπίτι που έμενε ίδιο κι απaráλλαχτο, βρισκόταν το καινούργιο –τέλος πάντων, καινούργιο για μένα– φορηγάκι. Είχε ένα κόκκινο ξεθωριασμένο χρώμα, μεγάλα στρογγυλά φτερά και μια βολβοειδή καμπίνα οδηγού. Αν και δεν το περιμένα καθόλου, μου άρεσε πολύ. Δεν ήξερα αν δούλευε, αλλά μπορούσα να με φανταστώ εκεί μέσα. Επιπλέον, ήταν ένα από εκείνα τα γερά σιδερένια πράγματα που δεν παθαίνουν ποτέ τίποτα – από εκείνα που βλέπεις στον τόπο ενός ατυχήματος χωρίς ούτε μια γρατσουνιά στο χρώμα, περιτριγυρισμένα από τα συντρίμια του άλλου αυτοκινήτου που έχουν κάνει σμπαραλία.

«Αχ, μπαμπά, μου αρέσει πολύ! Σ' ευχαριστώ!» Τώρα η φορηγή μέρα που με περίμενε θα ήταν κάπως λιγότερο χάλια. Δε θα είχα να διαλέξω ανάμεσα στο να περπατήσω τρία χιλιόμετρα μέσα στη βροχή για να πάω σχολείο και στο να δεχτώ να με πετάξει ο κύριος διοικητής με το περιπολικό.

«Χαίρομαι που σου αρέσει», είπε ο Τσάρλι με βραχνή φωνή, γεμάτος αμηχανία ξανά.

Μια διαδρομή έφτασε για να μεταφέρω όλα μου τα πράγματα πάνω. Πήρα τη δυτική κρεβατοκάμαρα, που έβλεπε στην προ-

στινή αυλή. Το δωμάτιο ήταν οικείο· ήταν δικό μου από τότε που γεννήθηκα. Το ξύλινο πάτωμα, οι γαλάζιοι τοίχοι, το μυτερό ταβάνι, οι κίτρινες δαντελένιες κουρτίνες στο παράθυρο – όλα ήταν κομμάτι των παιδικών μου χρόνων. Τα μόνα πράγματα που είχε αλλάξει ο Τσάρλι ήταν το κρεβάτι, που αντικατέστησε την παιδική μου κούνια, και το γραφείο που πρόσθεσε καθώς μεγάλωνα. Πάνω στο γραφείο υπήρχε τώρα ένας μεταχειρισμένος υπολογιστής, με το τηλεφωνικό καλώδιο που συνέδεε το μόντεμ με την πιο κοντινή πρίζα κολλημένο στο πάτωμα. Αυτός ήταν ένας όρος της μητέρας μου για να μπορούμε να επικοινωνούμε εύκολα. Η κουνιστή πολυθρόνα από τις μέρες που ήμουν μωρό βρισκόταν ακόμα στη γωνία.

Υπήρχε μόνο ένα μικρό μπάνιο στο τέλος της σκάλας, που έπρεπε να μοιράζομαι με τον Τσάρλι. Προσπαθούσα να μη δίνω μεγάλη σημασία στο γεγονός αυτό.

Ένα από τα καλά του Τσάρλι είναι ότι δεν τριγυρνά γύρω σου όλη την ώρα. Με άφησε στην ησυχία μου να τακτοποιήσω τα πράγματά μου και να βολευτώ, ένας άθλος εντελώς αδύνατος για τη μητέρα μου. Ήταν ωραία να είμαι μόνη μου, να μη χρειάζεται να χαμογελώ και να δείχνω ευχαριστημένη· ήταν μια ανακούφιση το ότι μπορούσα να κοιτάζω το πέπλο της βροχής έξω από το παράθυρο αποκαρδιωμένη, αφήνοντας απλώς να τρέξουν μερικά δάκρυα. Δεν ήθελα να πλαντάζω στο κλάμα. Αυτό θα το έκανα την ώρα του ύπνου, όταν θα έπρεπε να σκεφτώ το επόμενο πρωί.

Στο Λύκειο του Φορς φοιτούσε ο τρομακτικός αριθμός των μόλις τριακοσίων πενήντα επτά – τώρα πενήντα οκτώ – μαθητών στο Φοίνιξ μόνο η τρίτη τάξη είχε περισσότερα από επτακόσια άτομα. Όλα τα παιδιά εδώ είχαν μεγαλώσει μαζί – οι παππούδες τους ήταν φίλοι από μωρά. Εγώ θα ήμουν το νέο κορίτσι από τη μεγαλούπολη, κάτι παράξενο, ένα φρικιό.

Μπορεί, αν η εμφάνισή μου ήταν σαν των κοριτσιών του Φοίνιξ, να μπορούσα να το εκμεταλλευτώ προς όφελός μου. Αλλά, από άποψη εμφάνισης, δεν κολλούσα ποτέ πουθενά. Κανονικά θα έπρεπε να ήμουν μαυρισμένη, αθλητική, ξανθιά – μια παίκτρια της ομάδας βόλεϊ ή, ίσως, μια μαζορέτα –, όλα όσα συνεπάγεται η ζωή στην κοιλάδα του ήλιου.

Αντί γι' αυτά όμως, το δέρμα μου είχε μια άτονη, ασπρουλιάρι-κη απόχρωση που δε δικαιολογούνταν καν από δυο γαλάζια μάτια ή από κόκκινα μαλλιά, παρά τη συνεχή ηλιοφάνεια. Πάντα ήμουν λεπτοκαμωμένη, αλλά κάπως αγύμναστη, δεν είχα ούτε στο ελάχιστο σωματότυπο αθλήτριας· μου έλειπε ο απαραίτητος συντονισμός χεριού και ματιού ώστε να μπορώ να παίζω κάποιο άθλημα χωρίς να γίνομαι ρεζίλι – και χωρίς να αυτοτραυματίζομαι ή να τραυματίζω όποιον άλλον τύχαινε να βρίσκεται κοντά μου.

Όταν βόλεψα τα ρούχα μου στο παλιό ντουλάπι από ξύλο πεύκου, πήρα το νεσεσέρ μου και πήγα στο κοινό μπάνιο για να πλυθώ έπειτα από μια ολόκληρη μέρα ταξιδιού. Κοίταξα το πρόσωπό μου στον καθρέφτη, καθώς βούρτσιζα τα μπερδεμένα, βρεγμένα μαλλιά μου. Μπορεί και να έφταιγε το φως, μα έμοιαζα ήδη πιο χλωμή, άρρωστη. Η επιδερμίδα μου θα μπορούσε να είναι όμορφη – ήταν πολύ καθαρή, σχεδόν διάφανη–, όλα εξαρτιόνταν όμως από το χρώμα. Δεν υπήρχε ίχνος χρώματος.

Κοιτάζοντας την αναιμική αντανάκλασή μου στον καθρέφτη, ήμουν αναγκασμένη να παραδεχτώ ότι έλεγα ψέματα στον εαυτό μου. Δεν ήταν μόνο η εμφάνισή μου που δεν κολλούσε ποτέ πουθενά. Και αν δεν μπορούσα να βρω τη θέση μου σε ένα σχολείο με τρεις χιλιάδες μαθητές, πόσες πιθανότητες είχα εδώ;

Δεν τα έβρισκα με τα παιδιά της ηλικίας μου. Μπορεί, στην πραγματικότητα, να μην τα έβρισκα με τους ανθρώπους γενικότερα – τελεία και παύλα. Ακόμα και με τη μητέρα μου, με την οποία ήμουν πιο κοντά απ' ό,τι με οποιονδήποτε άλλο άνθρωπο στον κόσμο, δε συμπίπταμε, δεν εκπέμπαμε ποτέ στο ίδιο μήκος κύματος. Μερικές φορές αναρωτιόμουν αν με τα μάτια μου έβλεπα τα ίδια πράγματα που έβλεπε και ο υπόλοιπος κόσμος με τα δικά του. Ίσως κάτι δεν πήγαινε καλά στον εγκέφαλό μου.

Μα δεν είχε σημασία η αιτία. Το μόνο που είχε σημασία ήταν το αποτέλεσμα. Και αύριο θα ήταν μόνο η αρχή.

Δεν κοιμήθηκα καλά εκείνο το βράδυ, ακόμα και όταν σταμάτησα το κλάμα. Ο εκνευριστικός ήχος της βροχής και του ανέμου πάνω στη στέγη δεν κόπασε καθόλου. Τράβηξα το παλιό ξεθωριασμένο πάπλωμα μέχρι πάνω από το κεφάλι και αργότερα

πρόσθεσα και το μαξιλάρι. Μα δε μου κολλούσε ύπνος μέχρι και μετά τα μεσάνυχτα, όταν η βροχή έκοψε επιτέλους και μετατράπηκε σε ένα σιγανό ψιχάλισμα.

Μια πυκνή ομίχλη ήταν το μόνο πράγμα που μπορούσα να δω από το παράθυρό μου, όταν ξημέρωσε, και ένιωθα να με λούζει σύγκρου από την κλειστοφοβία. Δεν μπορούσες ποτέ να δεις τον ουρανό εδώ· ήταν σαν κλουβί.

Το πρωινό με τον Τσάρλι ήταν ένα ήρεμο γεγονός. Μου ευχήθηκε καλή τύχη στο σχολείο. Εγώ τον ευχαρίστησα γνωρίζοντας πως η ευχή του θα πήγαινε χαμένη. Η καλή τύχη φρόντιζε να με αποφεύγει. Ο Τσάρλι έφυγε πρώτος για το αστυνομικό τμήμα, που ήταν η γυναίκα και η οικογένειά του. Όταν έφυγε, κάθισα στο παλιό τετράγωνο τραπέζι από ξύλο βελανιδιάς, σε μια από τις τρεις αταίριαστες καρέκλες, και περιεργάστηκα την κουζινούλα του, με τους επενδυμένους με σκούρο ξύλο τοίχους, τα έντονα κίτρινα ντουλάπια και τον λευκό μουσαμά στο πάτωμα. Τίποτα δεν είχε αλλάξει. Είχαν περάσει δεκαοκτώ χρόνια από τότε που η μητέρα μου έβαψε τα ντουλάπια, σε μια προσπάθεια να κάνει το σπίτι κάπως πιο φωτεινό. Πάνω από το μικρό τζάκι στο διπλανό μικροσκοπικό καθιστικό υπήρχε μια σειρά από φωτογραφίες. Πρώτα μια γαμήλια φωτογραφία του Τσάρλι και της μαμάς μου από το Λας Βέγκας, μετά μια φωτογραφία των τριών μας στο μαιευτήριο μετά τη γέννησή μου, που είχε τραβήξει μια εξυπηρετική νοσοκόμα, ακολουθούμενες από μια παρέλαση των σχολικών φωτογραφιών μου, ως τη χρονιά που μας πέρασε. Και μόνο που τις έβλεπα, ένιωθα ντροπή – έπρεπε να δω τι μπορούσα να κάνω, ώστε ο Τσάρλι να τις βάλει αλλού, τουλάχιστον για όσο θα έμενα εδώ.

Ήταν αδύνατον, ζώντας μέσα σε αυτό το σπίτι, να μην καταλάβω πως ο Τσάρλι δεν είχε καταφέρει να ξεπεράσει τη μητέρα μου. Αυτό με έφερνε σε δύσκολη θέση.

Δεν ήθελα να πάω πολύ νωρίς στο σχολείο, δε γινόταν όμως να μείνω άλλο στο σπίτι. Φόρεσα το μπουφάν μου –που μου έδινε την αίσθηση προστατευτικής στολής όπως αυτές που χρησιμοποιούν οι επιστήμονες όταν κάνουν πειράματα– και κατευθύνθηκα προς τα έξω, μέσα στη βροχή.

Έπεφταν ακόμα ψιχάλες, που δεν ήταν αρκετές για να ποτί-

σουν τα ρούχα μου αμέσως, καθώς άπλωσα το χέρι για να πιάσω το κλειδί, πάντα κρυμμένο κάτω από το μικρό υποστεγο πάνω από την πόρτα, και κλειδώσα. Ο ήχος που έκαναν οι καινούργιες γαλότσες μου, βουλιάζοντας στο νερό, ήταν εκνευριστικός. Μου έλειπε ο συνηθισμένος ήχος των χαλικιών που έτριζαν, όταν τα πατούσες. Δεν μπορούσα να σταθώ και να θαυμάσω το φορηγάκι μου έτσι όπως ήθελα· βιαζόμουν να βγω από αυτή την υγρή καταχνιά που στροβιλιζόταν γύρω από το κεφάλι μου και κολλούσε στα μαλλιά μου κάτω από την κουκούλα μου.

Μέσα στο φορηγάκι ήταν όμορφα και στεγνά. Ή ο Μπίλι ή ο Τσάρλι το είχε καθαρίσει, όπως φαίνεται, αλλά η καφέ ταπεταρία των καθισμάτων είχε ακόμα μια ελαφριά μυρωδιά καπνού, βενζίνης και μέντας. Η μηχανή πήρε γρήγορα μπρος, προς μεγάλη μου ανακούφιση, αλλά με πολύ θόρυβο, που έμεινε αμείωτος ακόμα και στο ρελαντί. Εντάξει, ένα τόσο παλιό φορηγάκι οπωσδήποτε όλο και κάποιο κουσούρι θα είχε. Το αρχαίο ραδιόφωνο λειτουργούσε – ένα συν που δεν περίμενα.

Δε δυσκολεύτηκα να βρω το σχολείο, παρόλο που δεν είχα ξαναπάει. Το σχολείο, όπως και τα περισσότερα πράγματα στην πόλη, ήταν λίγο πιο πέρα από την εθνική οδό. Δεν έμοιαζε με σχολείο· μόνο η πινακίδα, που μαρτυρούσε ότι ήταν το Λύκειο του Φορκς, με έκανε να σταματήσω. Έμοιαζε με ένα σύνολο από ασορτί σπίτια χτισμένα με βυσσινιά τούβλα. Υπήρχαν τόσο πολλά δέντρα και θάμνοι, που δεν μπορούσα να καταλάβω το μέγεθός του στην αρχή. Πού ήταν αυτή η αίσθηση του ιδρύματος, αναρωτήθηκα με νοσταλγία. Πού ήταν το πλέγμα της περιφραξής, οι ανιχνευτές των μετάλλων;

Πάρκαρα μπροστά από το πρώτο κτίριο, όπου υπήρχε μια μικρή πινακίδα πάνω από την πόρτα που έλεγε *ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ*. Κανείς άλλος δεν είχε παρκάρει εκεί, έτσι ήμουν σίγουρη πως δεν επιτρεπόταν, αλλά αποφάσισα να ζητήσω οδηγίες εκεί, αντί να τριγυρνάω μέσα στη βροχή σαν τη χαζή. Βγήκα απρόθυμα από τη θαλπωρή της καμπίνας του οδηγού και ακολούθησα ένα μικρό πέτρινο μονοπάτι, περιστοιχισμένο από σκούρους θάμνους. Πήρα μια βαθιά ανάσα προτού ανοίξω την πόρτα.

Μέσα το φως ήταν δυνατό και είχε πιο πολλή ζέστη απ' ό,τι ήλ-

πιζα. Το γραφείο ήταν μικρό· μια στενή αίθουσα αναμονής με σπαστές καρέκλες με μαξιλαράκι, μια μοκέτα με πορτοκαλίες πιτσιλιές, ανακοινώσεις και βραβεία στριμωγμένα δίπλα δίπλα στους τοίχους, ένα μεγάλο ρολόι που χτυπούσε δυνατά. Παντού υπήρχαν φυτά σε μεγάλες πλαστικές γλάστρες, λες και δεν υπήρχε αρκετή πρασινάδα έξω. Την αίθουσα χώριζε στα δύο ένας μακρύς πάγκος, όπου ήταν στοιβαγμένα συρμάτινα καλάθια γεμάτα χαρτιά, με κολλημένες στο μπροστινό μέρος του αφίσες με έντονα χρώματα. Υπήρχαν τρία γραφεία πίσω από τον πάγκο, ένα από αυτά κατειλημμένο από μια μεγαλόσωμη κοκκινομάλλα γυναίκα με γυαλιά. Φορούσε ένα μοβ κοντομάνικο μπλουζάκι, που αμέσως με έκανε να νιώσω πως είχα ντυθεί υπερβολικά βαριά.

Η κοκκινομάλλα γυναίκα σήκωσε το κεφάλι της. «Σε τι μπορώ να σε βοηθήσω;»

«Είμαι η Ιζαμπέλα Σουάν», την πληροφορήσα και είδα την άμεση αναγνώριση να φωτίζει τα μάτια της. Με περίμεναν, ήμουν θέμα κουτσομπολιών, δεν υπήρχε αμφιβολία. Η κόρη της επιτόλαιης πρώην γυναίκας του διοικητή, που επιτέλους γύρισε σπίτι.

«Μα βέβαια», είπε. Σκάλισε μια στοίβα με έγγραφα, που κινδύνευαν οριακά να πέσουν κάτω, πάνω στο γραφείο της, ώσπου βρήκε αυτά που έψαχνε. «Ορίστε το πρόγραμμά σου και ένας χάρτης του σχολείου». Έφερε αρκετά φύλλα χαρτί πάνω στον πάγκο για να μου τα δείξει.

Έριξε μια γρήγορη ματιά στα μαθήματά μου για χάρη μου, σημειώνοντας την καλύτερη διαδρομή πάνω στον χάρτη για το καθένα από αυτά, και μου έδωσε ένα έντυπο όπου έπρεπε να υπογράψουν όλοι οι καθηγητές και έπρεπε να της επιστρέψω στο τέλος της ημέρας. Μου χαμογέλασε και είπε ότι ήλπιζε, όπως και ο Τσάρλι, πως θα μου άρεσε εδώ στο Φορκς. Χαμογέλασα κι εγώ όσο πιο πειστικά γινόταν.

Όταν ξαναβγήκα έξω στο αμάξι μου, είδα ότι είχαν αρχίσει να έρχονται κι άλλοι μαθητές. Έκανα τον γύρο του σχολείου ακολουθώντας τη ροή της κυκλοφορίας. Χάρηκα βλέποντας ότι τα περισσότερα αυτοκίνητα ήταν παλιότερα, σαν το δικό μου, τίποτα φανταχτερό. Στο Φοίνιξ έμενα σε μία από τις λίγες γειτονιές της Κοιλιάδας του Παραδείσου με κατοίκους χαμηλότερων εισοδη-

μάτων. Μια καινούργια Μερσεντές ή μια Πόρσε μέσα στο πάρκινγκ των μαθητών ήταν πολύ συνηθισμένο θέαμα. Το πιο ωραίο αμάξι εδώ ήταν ένα αστραφτερό Βόλβο που ξεχώριζε. Ωστόσο, έσβησα τη μηχανή αμέσως μόλις βρήκα να παρκάρω, έτσι ώστε ο εκκωφαντικός θόρυβος να μην τραβήξει την προσοχή πάνω μου.

Κοίταξα τον χάρτη μέσα στο φορηγάκι, προσπαθώντας να τον αποστηθίσω· ήλπιζα ότι δε θα χρειαζόταν να τριγυρνά όλη μέρα με τον χάρτη κολλημένο μπροστά στη μύτη μου. Έχωσα όλα μου τα πράγματα στην τσάντα μου, έριξα το λουρί πάνω από τον ώμο και πήρα μια βαθιά ανάσα. *Θα τα καταφέρω*, είπα ψέματα στον εαυτό μου με αδύναμη φωνή. *Κανείς δε θα με δαγκώσει*. Επιτέλους, ξεφύσησα και βγήκα από το φορηγάκι.

Είχα το πρόσωπό μου κρυμμένο στην κουκούλα, καθώς προχωρούσα προς το πεζοδρόμιο όπου συνωστίζονταν κι άλλοι έφηβοι. Το μονόχρωμο μαύρο μπουφάν μου δεν ξεχώριζε, διαπίστωσα με ανακούφιση.

Μόλις έφτασα στο κυλικείο, ήταν εύκολο να εντοπίσω το κτίριο τρία. Ένα μεγάλο μαύρο 3 ήταν ζωγραφισμένο μέσα σε ένα λευκό τετράγωνο στην ανατολική γωνία. Ένωσα την ανάσα μου να επιταχύνεται σταδιακά, καθώς κόντευα στην πόρτα. Δοκίμασα να κρατήσω την αναπνοή μου, όπως μπήκα μέσα ακολουθώντας δύο γιούνισεξ αδιάβροχα παλτά.

Η αίθουσα ήταν μικρή. Τα άτομα μπροστά μου σταμάτησαν ακριβώς στην πόρτα για να κρεμάσουν τα αδιάβροχά τους σε μια μακριά σειρά από γάντζους. Τα μιμήθηκα. Ήταν δυο κορίτσια, το ένα ξανθό, σαν πορσελάνη, το άλλο επίσης χλομό, με ανοιχτά καστανά μαλλιά. Τουλάχιστον το δέρμα μου δε θα ξεχώριζε εδώ.

Πήγα το έντυπο στον καθηγητή, έναν ψηλό άντρα με αρχή φαλάκρας, που είχε μια πινακίδα στην έδρα του με το όνομά του, που έγραφε *κος Μείσον*. Με κοίταξε αποσβολωμένος, όταν είδε το όνομά μου –όχι και πολύ ενθαρρυντική αντίδραση–, και, φυσικά, εγώ έγινα κατακόκκινη σαν το παντζάρι. Τουλάχιστον, όμως, με έστειλε σε ένα άδειο θρανίο στο τέρμα της αίθουσας, χωρίς να με συστήσει στην τάξη. Ήταν πιο δύσκολο για τους συμμαθητές μου να με κοιτάζουν στο τέρμα της αίθουσας, αλλά και πάλι, με κάποιον τρόπο, τα κατάφεραν. Εγώ είχα τα μάτια μου καρφω-

μένα στη λίστα με τα βιβλία για διάβασμα που μου είχε δώσει ο καθηγητής. Ήταν αρκετά στοιχειώδης: Μπροντέ, Σαίξπηρ, Τσόσερ, Φόκνερ. Τα είχα ήδη διαβάσει όλα. Αυτό ήταν παρηγορητικό... και βαρετό. Αναρωτήθηκα αν η μαμά θα μου έστελνε τον φάκελο με τις παλιές εργασίες μου ή αν θα θεωρούσε πως αυτό δεν ήταν σωστό. Σκέφτηκα διάφορα επιχειρήματα με την εικόνα της στο μυαλό μου, ενώ ο καθηγητής συνέχιζε να μιλάει μονότονα.

Όταν χτύπησε το κουδούνι, ένα έντρονο βούισμα, ένα ψηλόλιγνο αγόρι με δέρμα γεμάτο ακμή και μαύρα μαλλιά που έμοιαζαν με πετρελαιοκηλίδα έσκυψε πάνω από τον διάδρομο για να μου μιλήσει.

«Είσαι η Ιζαμπέλα Σουάν, έτσι δεν είναι;» Έμοιαζε με εκείνους τους υπερβολικά εξυπηρετικούς τύπους που ανήκουν σε κάποια σκακιστική λέσχη.

«Μπέλα», διόρθωσα. Όλοι όσοι βρίσκονταν σε ακτίνα τριών θέσεων έστρεψαν το βλέμμα τους πάνω μου.

«Πού είναι το επόμενο μάθημά σου;» ρώτησε εκείνος.

Έπρεπε να κοιτάξω στην τσάντα μου. «Ε, έχω Αγωγή του Πολίτη με τον Τζέφερσον, στο κτίριο έξι».

Δεν μπορούσα να γυρίσω πουθενά χωρίς να πέσω πάνω σε μάτια που με κοιτούσαν περιέργα.

«Πάω στο κτίριο τέσσερα, θα μπορούσα να σου δείξω τον δρόμο...» Σίγουρα υπερβολικά εξυπηρετικός. «Εμένα με λένε Έρικ», πρόσθεσε.

Χαμογέλασα διστακτικά. «Ευχαριστώ».

Πήραμε τα μπουφάν μας και βγήκαμε έξω στη βροχή, που είχε αρχίσει ξανά. Θα ορκιζόμουν ότι αρκετοί άνθρωποι περπατούσαν σε τόσο μικρή απόσταση πίσω μας, που μπορούσαν να κρυφαστούν. Ήλπιζα ότι δεν είχα αρχίσει να τρελαίνομαι.

«Λοιπόν, είναι πολύ διαφορετικά εδώ από το Φοίνιξ, έτσι;» ρώτησε εκείνος.

«Πολύ».

«Εκεί δε βρέχει πολύ, σωστά;»

«Τρεις τέσσερις φορές τον χρόνο».

«Ουάου, πώς να 'ναι άραγε εκεί πέρα;» αναρωτήθηκε.

«Ηλιόλουστα», του είπα.

«Δεν είσαι και πολύ μαυρισμένη».

«Η μητέρα μου έχει μερική λευκοπάθεια».

Περιεργάστηκε το πρόσωπό μου ανήσυχα κι εγώ αναστέναξα. Φαίνεται πως τα σύννεφα και το χιούμορ δεν κολλούσαν μαζί. Λίγοι μήνες ακόμη, και δε θα ήξερα πια να αυτοσαρκάζομαι.

Κάναμε τον γύρο του εστιατορίου για να φτάσουμε στο νότιο κτίριο κοντά στο γυμναστήριο. Ο Έρικ με συνόδευσε ως την πόρτα, αν και υπήρχε πινακίδα που φαινόταν ολοκάθαρα.

«Λοιπόν, καλή τύχη», είπε, καθώς ακούμπησα το πόμολο. «Μπορεί να έχουμε κανένα άλλο κοινό μάθημα». Ακούστηκε αισιόδοξος.

Εγώ του χαμογέλασα αόριστα και μπήκα.

Το υπόλοιπο πρωί πέρασε πάνω κάτω με τον ίδιο τρόπο. Ο καθηγητής της Τριγωνομετρίας, ο κύριος Βάρνερ, τον οποίο θα μισούσα έτσι κι αλλιώς εξαιτίας του μαθήματος που δίδασκε, ήταν ο μοναδικός που με έβαλε να σταθώ μπροστά στην τάξη και να συστηθώ. Εγώ τραύλισα, κοκκίνισα και παραλίγο να πεδικλωθώ στις μπότες μου, πηγαίνοντας προς τη θέση μου.

Έπειτα από δύο μαθήματα, κάποια πρόσωπα άρχισαν να μου φαίνονται γνώριμα σε κάθε αίθουσα. Πάντα βρισκόταν κάποιος πιο θαρραλέος από τους υπολοίπους, που μου συστηνόταν και με ρωτούσε πώς μου φαινόταν το Φορκς. Εγώ προσπαθούσα να απαντώ διπλωματικά, αλλά βασικά έλεγα ψέματα. Τουλάχιστον δε χρειάστηκα καθόλου τον χάρτη.

Μια κοπέλα κάθισε δίπλα μου και στην Τριγωνομετρία και στα Ισπανικά, και ήρθε μαζί μου στο εστιατόριο για μεσημεριανό. Ήταν μικροσκοπική, αρκετούς πόντους πιο κοντή από το δικό μου ένα και εξήντα τρία, αλλά τα ατίθασα σγουρά μαλλιά της κάλυπταν τη διαφορά μεταξύ μας. Δε θυμόμουν το όνομά της, έτσι χαμογελούσα και κουνούσα το κεφάλι μου όσο αυτή φλυαρούσε σχετικά με τους καθηγητές και τα μαθήματα. Δεν προσπάθησα να την παρακολουθήσω.

Καθίσαμε στην άκρη ενός γεμάτου τραπέζιού με αρκετές από τις φίλες της, τις οποίες μου σύστησε μία μία. Ξέχασα όλα τα ονόματά τους αμέσως μόλις μου τα είπε. Έδειχναν να τους έχει εντυπωσιάσει το θάρρος που είχε δείξει η φίλη τους μιλώντας μου. Το

αγόρι από τα Αγγλικά, ο Έρικ, με χαιρέτησε από την άλλη άκρη της αίθουσας.

Εκεί τους είδα για πρώτη φορά, μέσα στην τραπεζαρία, προσπαθώντας να ανοίξω κουβέντα με επτά περιέργες, άγνωστες κοπέλες.

Κάθονταν στη γωνία του κυλικείου, όσο πιο μακριά γινόταν από εκεί όπου καθόμουν εγώ μέσα στη μακριά αίθουσα. Ήταν πέντε. Δε μιλούσαν ούτε έτρωγαν, παρόλο που καθένας τους είχε μπροστά του ένα δίσκο με φαγητό που είχε μείνει άθικτο. Δε με κοιτούσαν σαν χαζοί, σε αντίθεση με τους περισσότερους από τους υπόλοιπους μαθητές, έτσι ήταν ασφαλές να τους κοιτάζω χωρίς να φοβάμαι μήπως το βλέμμα μου διασταυρωθεί με ένα ζευγάρι μάτια με υπερβολικό ενδιαφέρον για μένα. Μα αυτό που τράβηξε και αιχμαλώτισε την προσοχή μου δεν ήταν τίποτα από όλα αυτά.

Δεν είχαν καμία ομοιότητα μεταξύ τους. Από τα τρία αγόρια, το ένα ήταν μεγαλόσωμο – μυώδες σαν κανονικός αρσιβαρίστας, με σκούρα κατσαρά μαλλιά. Το δεύτερο ήταν ψηλότερο, πιο λιγνό, αλλά και πάλι μυώδες, με μαλλιά στο χρώμα του μελιού. Το τελευταίο ήταν ψηλόλιγνο, λιγότερο ογκώδες, με ανακατεμένα μαλλιά στο χρώμα του χαλκού. Αυτός είχε κάτι πιο παιδικό από τους υπολοίπους, που έμοιαζαν σαν να ήταν φοιτητές ή ακόμα και καθηγητές εδώ αντί για μαθητές.

Οι κοπέλες ήταν τελείως διαφορετικές μεταξύ τους. Η ψηλή έμοιαζε με άγαλμα. Είχε ένα όμορφο σώμα, σαν να ήταν βγαλμένο από αφιέρωμα στα μαγιά σε κάποιο τεύχος του *Σπορτς Ιλουστράτιντ*, εκείνο το είδος του σωματότυπου που κατάφερε ένα ισχυρό πλήγμα στην αυτοπεποίθηση όλων των άλλων κοριτσιών γύρω της, μόνο και μόνο επειδή βρισκονταν στο ίδιο δωμάτιο μαζί της. Τα μαλλιά της ήταν χρυσαφένια, έπεφταν κυματιστά ως τη μέση της πλάτης της. Το κοντό κορίτσι ήταν σαν ξωτικό, υπερβολικά αδύνατο, με λεπτά χαρακτηριστικά. Τα μαλλιά του ήταν μαύρα, κοντοκουρεμένα και πετούσαν από δω κι από κει.

Ωστόσο, όλοι τους είχαν κάτι κοινό. Καθένας τους ήταν άσπρος σαν κιμωλία, ήταν πιο γλομοί από όλους τους μαθητές που ζούσαν σε αυτήν την ανήλιαγη πόλη. Πιο γλομοί κι από μένα, το κορίτσι με τη λευκοπάθεια. Είχαν όλοι τους πολύ σκούρα μάτια, αν

και είχαν διαφορετικές αποχρώσεις στα μαλλιά. Είχαν επίσης και σκοτεινές σκιές κάτω από τα μάτια αυτά – μοβ σκιές που έμοιαζαν με μώλωπες. Λες και όλοι τους είχαν μείνει ξάγρυπνοι τη νύχτα ή μόλις είχαν συνέλθει από ένα χτύπημα που τους έσπασε τη μύτη. Αν και οι μύτες τους, όπως όλα τους τα χαρακτηριστικά, ήταν ίσιες, τέλειες.

Μα δεν ήταν αυτός ο λόγος που δεν μπορούσα να πάρω τα μάτια μου από πάνω τους.

Είχα καρφωθεί επειδή τα πρόσωπά τους, τόσο διαφορετικά, τόσο όμοια, ήταν όλα αφόρητα, υπερφυσικά όμορφα. Ήταν πρόσωπα που δεν περιμένες να δεις αλλού, εκτός ίσως από τις ρετουσαρισμένες σελίδες κάποιου περιοδικού μόδας. Ή ήταν ζωγραφισμένα από κάποιον παλιό μεγάλο ζωγράφο, σαν πρόσωπα αγγέλων. Ήταν δύσκολο να αποφασίσεις ποιος ήταν ο πιο όμορφος – ίσως το απεργάδιαστο ξανθό κορίτσι ή το αγόρι με τα χάλκινα μαλλιά.

Όλοι τους είχαν το βλέμμα στραμμένο αλλού – δεν κοιτούσαν ο ένας τον άλλο ούτε τους άλλους μαθητές ούτε τίποτε άλλο συγκεκριμένο, από όσο καταλάβαινα τουλάχιστον. Καθώς τους παρατηρούσα, το μικρόσωμο κορίτσι σηκώθηκε με τον δίσκο στα χέρια – με ένα αναψυκτικό που είχε μείνει κλειστό, ένα μήλο που είχε μείνει αδάγκωτο – και έφυγε με γρήγορες, αέρινες δρασκελιές που παρέπεμπαν σε πασαρέλα. Παρακολούθουσα έκπληκτη τα λυγερά χορευτικά βήματά της, μέχρι που άφησε τον δίσκο της και ξεγλίστρησε από την πίσω πόρτα πιο γρήγορα απ' ό,τι πίστευα ότι ήταν δυνατόν. Το βλέμμα μου έπεσε και πάλι στους άλλους που κάθονταν ακίνητοι.

«Ποιοι είναι αυτοί;» ρώτησα το κορίτσι από τα Ισπανικά, το όνομα του οποίου είχα ξεχάσει.

Καθώς εκείνη σήκωσε το κεφάλι για να δει ποιους εννοούσα – αν και είχε ήδη καταλάβει μάλλον από τον τόνο της φωνής μου –, ξαφνικά την κοίταξε εκείνος, ο πιο αδύνατος, που έμοιαζε πιο πολύ με παιδί, ο πιο νεαρός, ίσως. Κοίταξε τη διπλανή μου μόνο για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου και μετά τα σκοτεινά μάτια του έπεσαν στιγμιαία στα δικά μου.

Γύρισε γρήγορα από την άλλη μεριά, πιο γρήγορα απ' ό,τι εγώ,

αν και, κατακόκκινη από την ντροπή μου, χαμήλωσα το βλέμμα μου αμέσως. Σε αυτή τη φευγαλέα ματιά το πρόσωπό του δεν έδειξε κανένα ενδιαφέρον – ήταν λες και εκείνη τον είχε φωνάξει κι αυτός, αντιδρώντας απρόθυμα, σήκωσε το κεφάλι, έχοντας ήδη αποφασίσει να μην απαντήσει.

Η διπλανή μου χαχάνισε αμήχανα, κοιτάζοντας το τραπέζι όπως κι εγώ.

«Αυτοί είναι ο Έντουαρντ και ο Έμετ Κάλεν και η Ρόζαλι με τον Τζάσπερ Χείλ. Αυτή που έφυγε είναι η Άλις Κάλεν· ζουν όλοι μαζί με τον δόκτορα Κάλεν και τη σύζυγό του». Αυτό το είπε ψιθυριστά.

Έριξα μια λοξή ματιά στο όμορφο αγόρι, που κοιτούσε τώρα τον δίσκο του, θρυμματίζοντας ένα κουλούρι με τα μακριά, ωχρά δάχτυλά του. Το στόμα του κουνιόταν πολύ γρήγορα, όμως τα άφθογα χείλη του ίσα ίσα που άνοιγαν. Οι άλλοι τρεις κοιτούσαν ακόμα από την άλλη μεριά, κι όμως ένιωσα ότι τους μιλούσε χαμηλόφωνα.

Παράξενα και καθόλου δημοφιλή ονόματα, σκέφτηκα. Από εκείνα που συνήθως έχουν οι παππούδες. Αλλά μπορεί να ήταν της μόδας εδώ – συνηθισμένα επαρχιώτικα ονόματα... Ξαφνικά θυμήθηκα πως τη διπλανή μου την έλεγαν Τζέσικα, ένα τελείως κοινό όνομα. Υπήρχαν δύο κορίτσια με το όνομα Τζέσικα στο μάθημα της Ιστορίας στο Φοίνιξ.

«Είναι πολύ... ευπαρουσίαστοι», είπα, συνειδητοποιώντας πόσο λίγο ανταποκρινόταν στην πραγματικότητα αυτός ο χαρακτηρισμός.

«Ναι!» συμφώνησε η Τζέσικα χαχανίζοντας ξανά. «Είναι όλοι μαζί όμως... ο Έμετ με τη Ρόζαλι και ο Τζάσπερ με την Άλις, θέλω να πω. Και ζουν όλοι μαζί». Η φωνή της πρόδιδε πόσο αξιοπερίεργο και πόσο κατακριτέο ήταν αυτό για μια μικρή πόλη, σκέφτηκα επικριτικά. Αλλά, αν ήθελα να είμαι ειλικρινής, έπρεπε να παραδεχτώ ότι ακόμα και στο Φοίνιξ αυτό θα έδινε έναυσμα για κουτσομπολιά.

«Ποιοι από αυτούς είναι οι Κάλεν;» ρώτησα. «Δε φαίνονται να είναι συγγενείς...»

«Μα δεν είναι. Ο δόκτωρ Κάλεν είναι πολύ νέος, είναι δεν είναι τριάντα. Είναι όλοι τους υιοθετημένοι. Οι Χείλ είναι αδέρφια, δίδυμα... τα ξανθά... και είναι θετά παιδιά».

«Φαίνονται λίγο μεγάλα για να είναι θετά».

«Τώρα πια ναι, ο Τζάσπερ και η Ρόζαλι είναι και οι δυο δεκαοκτώ, αλλά ήταν μαζί με την κυρία Κάλεν από τα οκτώ τους. Είναι θεία τους ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων».

«Μεγαλόψυχο από μέρους τους... που έχουν αναλάβει την ευθύνη για όλα αυτά τα παιδιά ενώ είναι τόσο νέοι, ξέρις».

«Ναι, μάλλον», παραδέχτηκε η Τζέσικα απρόθυμα και μου έδωσε την εντύπωση ότι για κάποιο λόγο δε συμπαθούσε τον γιατρό και τη γυναίκα του. Από τις ματιές που έριχνε στα θετά παιδιά τους θα μπορούσα να υποθέσω ότι ο λόγος ήταν η ζήλια. «Νομίζω όμως ότι η κυρία Κάλεν δεν μπορεί να κάνει παιδιά», πρόσθεσε λες και αυτό μείωνε την καλοσύνη τους.

Ώση ώρα συζητούσαμε, το βλέμμα μου περνούσε φευγαλέα ξανά και ξανά από το τραπέζι όπου καθόταν η παράξενη οικογένεια. Συνέχιζαν να κοιτάζουν τους τοίχους χωρίς να τρώνε.

«Πάντα στο Φορκς έμεναν;» ρώτησα. Σίγουρα θα τους είχα προσέξει κάποιο από τα καλοκαίρια που είχα περάσει εδώ.

«Όχι», είπε με φωνή που υπονοούσε ότι θα έπρεπε να είναι προφανές ακόμα και σε κάποια που ήταν καινούργια στην πόλη όπως εγώ. «Ήρθαν πριν από δύο χρόνια από κάποιο μέρος στην Αλάσκα».

Ένιωσα ένα κύμα συμπόνιας κι ανακούφισης. Συμπόνιας, γιατί, όσο κι αν ήταν όμορφοι, ήταν ξένοι, δεν υπήρχε αμφιβολία, δεν ήταν ευπρόσδεκτοι. Ανακούφισης, που δεν ήμουν η μοναδική ξένη εδώ πέρα και σίγουρα δεν ήμουν η πιο ενδιαφέρουσα, από όποια μεριά και να το έβλεπες.

Καθώς τους παρατηρούσα, ο νεαρότερος, ο ένας από τους Κάλεν, σήκωσε το βλέμμα του· διασταυρώθηκε με το δικό μου, αυτή τη φορά με φανερή περιέργεια στην έκφρασή του. Καθώς έστρεψα το βλέμμα μου γρήγορα από την άλλη μεριά, μου φάνηκε ότι στο δικό του υπήρχε κάποια ανεκπλήρωτη προσδοκία.

«Ποιος είναι αυτός με τα καστανοκόκκινα μαλλιά;» ρώτησα. Τον κρυφοκοίταξα με την άκρη του ματιού μου κι εκείνος με κοιτούσε ακόμα, αλλά όχι σαν χαζός όπως όλοι οι άλλοι μαθητές σήμερα – εκείνος είχε μια ελαφρώς απογοητευμένη έκφραση. Χαμήλωσα ξανά τα μάτια.

«Αυτός είναι ο Έντουαρντ. Είναι κούκλος, βέβαια, αλλά μη χάνεις τον καιρό σου. Δε βγαίνει ραντεβού. Απ' ό,τι φαίνεται, καμιά από τις κοπέλες εδώ δεν είναι αρκετά εμφανίσιμη για να βγει μαζί του». Ρουθούνισε, χαρακτηριστική περίπτωση του όσα δε φτάνει η αλεπού... Αναρωτήθηκα πότε τής είχε ρίξει χυλόπιτα.

Δάγκωσα τα χείλη μου για να κρύψω το χαμόγελό μου. Μετά τον ξανακοίταξα. Το πρόσωπό του ήταν γυρισμένο από την άλλη μεριά, αλλά μου φάνηκε πως το μάγουλό του ήταν σηκωμένο, σαν να χαμογελούσε κι αυτός.

Αφού πέρασαν μερικά λεπτά ακόμα, οι τέσσερις τους έφυγαν όλοι μαζί από το τραπέζι. Είχαν αξιοπρόσεκτη χάρη – ακόμα κι εκείνος ο μεγαλόσωμος, ο γεροδεμένος. Ένωθεθς άβολα παρατηρώντας τους. Εκείνος που τον έλεγαν Έντουαρντ δε με κοίταξε ξανά.

Είχα καθίσει στο τραπέζι με την Τζέσικα και τις φίλες της περισσότερο ώρα απ' όση θα καθόμουν αν ήμουν μόνη μου. Ανησυχούσα μήπως πάω αργοπορημένη στο μάθημα πρώτη μέρα. Μία από τις καινούργιες γνωριμίες μου, που πολύ διακριτικά μου θύμισε ότι την έλεγαν Άντζελα, είχε Βιολογία μαζί μου την επόμενη ώρα. Πήγαμε στην τάξη μαζί σιωπηλά. Ήταν κι εκείνη ντροπαλή.

Όταν μπήκαμε στην τάξη, η Άντζελα πήγε να καθίσει σε ένα μαύρο τραπέζι ακριβώς όμοιο με αυτά που είχα συνηθίσει κι εγώ. Είχε ήδη διπλανή. Στην πραγματικότητα, όλα τα τραπέζια ήταν πιασμένα, εκτός από ένα. Δίπλα στον κεντρικό διάδρομο αναγνώρισα από τα ασυνήθιστα μαλλιά του τον Έντουαρντ Κάλεν, ο οποίος καθόταν δίπλα στη μοναδική διαθέσιμη θέση.

Καθώς διέσχιζα τον διάδρομο για να συστηθώ στον καθηγητή και να του δώσω να υπογράψει το έντυπό μου, τον παρατηρούσα κρυφά. Τη στιγμή ακριβώς που περνούσα, εκείνος ξαφνικά πάγωσε στη θέση του. Το βλέμμα του διασταυρώθηκε ξανά με το δικό μου, ενώ είχε την πιο παράξενη έκφραση στο πρόσωπό του – ήταν εχθρική, οργισμένη. Γύρισα γρήγορα από την άλλη μεριά, σοκαρισμένη, κοκκινίζοντας και πάλι. Σκόνταψα σε ένα βιβλίο στον διάδρομο και χρειάστηκε να στηριχτώ στην άκρη ενός τραπεζιού. Το κορίτσι που καθόταν εκεί χαχάνισε.

Είχα προσέξει ότι τα μάτια του ήταν μαύρα – μαύρα σαν κάρβουνο.

Ο κύριος Μπάνερ υπέγραψε το έντυπο και μου έδωσε ένα βιβλίο χωρίς να προχωρήσει σε ανοησίες για συστάσεις και τέτοια. Κατάλαβα ότι θα τα πηγαίναμε καλά. Φυσικά, δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς παρά να με στείλει στην άδεια θέση στη μέση της αίθουσας. Είχα τα μάτια στο πάτωμα, καθώς πήγα να καθίσω δίπλα του, σαστισμένη από το ανταγωνιστικό βλέμμα που μου είχε ρίξει.

Δε σήκωσα τα μάτια μου, καθώς ακούμπησα το βιβλίο μου στο τραπέζι και κάθισα, αλλά είδα με την άκρη του ματιού μου τη στάση του να αλλάζει. Αποτραβήχτηκε μακριά μου, καθισμένος άκρη άκρη στην καρέκλα του και στρέφοντας το πρόσωπό του από την άλλη μεριά, λες και μύριζε κάτι άσχημα. Μύρισα τα μαλλιά μου διακριτικά. Είχαν μυρωδιά φράουλας, το άρωμα του αγαπημένου μου σαμπουάν. Έμοιαζε αρκετά αθώα μυρωδιά. Άφησα τα μαλλιά μου να πέσουν πάνω από τον δεξή ώμο μου, φτιάχνοντας ένα σκούρο παραπέτασμα να μας χωρίζει, και προσπάθησα να προσηλωθώ στον καθηγητή.

Δυστυχώς το μάθημα ήταν για τη φυσιολογία των κυττάρων, πράγμα που είχα ήδη διδαχτεί. Παρ' όλα αυτά, κρατούσα προσεκτικά σημειώσεις, κοιτάζοντας πάντα κάτω.

Δεν μπορούσα να μην μπαίνω στον πειρασμό να ρίχνω πού και πού ματιές στα κλεφτά, μέσα από το προπέτασμα των μαλλιών μου, στο παράξενο αγόρι πλάι μου. Σε όλο το μάθημα δε χαλάρωσε ούτε στιγμή, τελειώς ακίνητος στην άκρη της καρέκλας του, όσο γινόταν πιο μακριά από μένα. Μπορούσα να δω τη σφιγμένη γροθιά του πάνω στο αριστερό πόδι του, με τους τένοντες να εξέχουν κάτω από το χλομό δέρμα του. Ούτε το χέρι του χαλάρωσε. Τα μακριά μανίκια του λευκού πουκαμίσου του ήταν σηκωμένα ως τους αγκώνες και ο πήχης του ήταν τρομερά σκληρός και μυώδης κάτω από τη λεπτή επιδερμίδα του. Δεν ήταν σε καμιά περίπτωση τόσο λεπτοκαμωμένος όσο φαινόταν δίπλα στον μεγαλύτερο αδελφό του.

Το μάθημα έμοιαζε να διαρκεί περισσότερο από τα άλλα. Ήταν επειδή η μέρα κόντευε να τελειώσει ή επειδή περίμενα να χαλαρώσει η σφιχτή γροθιά του; Δε χαλάρωσε ποτέ όμως· συνέχισε να κάθεται τόσο ακίνητος, που φαινόταν σαν να μην ανασαίνει. Τι του συνέβαινε; Αυτή ήταν η φυσιολογική συμπεριφορά του; Ανα-

θεώρησα την άποψή μου για τα πικρόχολα λόγια της Τζέσικα σήμερα την ώρα του φαγητού. Μπορεί τελικά να μην ήταν και τόσο μνησίκακη όσο πίστευα.

Δεν ήταν δυνατόν να ήταν δικό μου το φταίξιμο. Δε με ήξερε κι από χθες.

Του έριξα μια ματιά στα κλεφτά για άλλη μια φορά και το μετάνιωσα. Με αγριοκοίταξε πάλι, τα μαύρα μάτια του ήταν γεμάτα απέχθεια. Καθώς τράβηξα το βλέμμα μου από πάνω του φοβισμένη, κουρνιαάζοντας στην καρέκλα μου, μου ήρθε ξαφνικά στον νου η έκφραση «το βλέμμα που σκοτώνει».

Εκείνη τη στιγμή το κουδούνι χτύπησε δυνατά, κάνοντάς με να πεταχτώ από τη θέση μου. Ο Έντουαρντ Κάλεν σηλώθηκε από τη δική του· σηλώθηκε με χάρη –ήταν ψηλότερος απ’ ό,τι νόμιζα–, με την πλάτη του γυρισμένη προς εμένα, και εξαφανίστηκε, προτού προλάβει κανείς άλλος να σηκωθεί από την καρέκλα του.

Είχα μείνει κοκαλωμένη στη θέση μου, κοιτάζοντας ανέκφραστα πίσω του. Ήταν τόσο κακός! Δεν ήταν δίκαιο. Άρχισα να μαζεύω τα πράγματά μου σιγά σιγά, προσπαθώντας να διώξω τον θυμό που με κατέκλυζε, φοβούμενη ότι τα μάτια μου θα ξεχειλίζουν από δάκρυα. Για κάποιο λόγο η ψυχική μου κατάσταση ήταν άμεσα συνδεδεμένη με τους δακρυϊκούς πόρους μου. Συνήθως έκλαιγα όταν ήμουν θυμωμένη – μια ταπεινωτική συνήθεια.

«Εσύ δεν είσαι η Ιζαμπέλα Σουάν;» ρώτησε μια αντρική φωνή.

Σήκωσα το κεφάλι μου για να βρεθώ απέναντι σε ένα χαριτωμένο αγόρι με μωρουδίστικο πρόσωπο, με πολύ ανοιχτά ξανθά μαλλιά, που σχημάτιζαν πειθαρχημένα καρφάκια κολλημένα προσεκτικά με ζελέ, το οποίο μου χαμογελούσε φιλικά. Προφανώς εκείνου δεν του βρομούσα.

«Μπέλα», τον διόρθωσα με ένα χαμόγελο.

«Είμαι ο Μάικ».

«Γεια σου, Μάικ».

«Θέλεις να σε βοηθήσω να βρεις πού είναι το επόμενο μάθημά σου;»

«Για να είμαι ειλικρινής, πάω στο γυμναστήριο. Νομίζω πως μπορώ να το βρω».

«Κι εγώ εκεί έχω μάθημα τώρα». Φαινόταν ενθουσιασμένος,

αν και δεν ήταν δα και τόσο μεγάλη σύμπτωση σε ένα τόσο μικρό σχολείο.

Πήγαμε στο μάθημα μαζί: ήταν πολυλογάς – αυτός μιλούσε ως επί το πλείστον στη διάρκεια της κουβέντας, πράγμα που με διευκόλυνε. Είχε ζήσει στην Καλιφόρνια ως τα δέκα του κι έτσι καταλάβαινε πώς ένιωθα για τον ήλιο. Αποδείχτηκε ότι ήμασταν μαζί και στο μάθημα των Αγγλικών. Ήταν το πιο ευγενικό άτομο που είχα γνωρίσει σήμερα.

«Λοιπόν, τι έκανες στον Έντουαρντ Κάλεν, του κάρφωσες κανένα μολύβι; Δεν τον έχω ξαναδεί να συμπεριφέρεται έτσι», με ρώτησε την ώρα που μπαίναμε στο γυμναστήριο.

Εγώ ζάρωσα. Άρα δεν ήμουν η μόνη που το πρόσεξε. Και, προφανώς, αυτή δεν ήταν μια τυπική συμπεριφορά για τον Έντουαρντ Κάλεν. Αποφάσισα να το παίξω ανήξερη.

«Λες για το αγόρι δίπλα στο οποίο καθόμουν στη Βιολογία;» ρώτησα φυσικά.

«Ναι», είπε εκείνος. «Έμοιαζε σαν να πονούσε ή κάτι τέτοιο, τέλος πάντων».

«Δεν ξέρω», απάντησα. «Ούτε καν του μίλησα».

«Είναι περίεργος τύπος». Ο Μάικ χαζολόγησε δίπλα μου, αντί να κατευθυνθεί προς τα αποδυτήρια. «Αν εγώ είχα την τύχη να καθίσω δίπλα σου, θα σου είχα μιλήσει».

Του χαμογέλασα προτού περάσω την πόρτα των αποδυτηρίων των κοριτσιών. Μου φερόταν φιλικά και με φανερό θαυμασμό. Μα αυτό δεν ήταν αρκετό για να μειώσει τον εκνευρισμό μου.

Ο καθηγητής της Φυσικής Αγωγής, ο προπονητής Κλαπ, μου βρήκε μια φόρμα, αλλά δε με έβαλε να ντυθώ για το σημερινό μάθημα. Στην πόλη μου το μάθημα της Φυσικής Αγωγής ήταν υποχρεωτικό μόνο δύο χρονιές. Εδώ η Φυσική Αγωγή ήταν υποχρεωτική και τα τέσσερα χρόνια. Το Φορκς ήταν κυριολεκτικά η προσωπική μου κόλαση πάνω στη Γη.

Παρακολούθησα τέσσερα παιχνίδια βόλεϊ να παίζονται ταυτόχρονα. Καθώς θυμήθηκα πόσους τραυματισμούς είχα υποστεί –και είχα προκαλέσει– παίζοντας βόλεϊ, ένιωσα ελαφριά ναυτία.

Το τελευταίο κουδούνι χτύπησε επιτέλους. Πήγα με τα πόδια στη γραμματεία σιγά σιγά για να παραδώσω το έντυπο. Η βροχή

είχε σταματήσει, αλλά ο αέρας ήταν δυνατός και τσουχτερός. Τύλιξα τα χέρια μου γύρω μου.

Όταν μπήκα στο ζεστό γραφείο, παραλίγο να κάνω στροφή και να βγω πάλι έξω.

Ο Έντουαρντ Κάλεν στεκόταν μπροστά μου. Αναγνώρισα ξανά εκείνα τα ανάκατα χάλκινα μαλλιά. Εκείνος δεν έδειξε να προσέχει τον ήχο που έκανα μπαίνοντας. Στάθηκα κολλημένη στον τοίχο, περιμένοντας ώσπου η γραμματέας να είναι διαθέσιμη να με εξυπηρετήσει.

Τσακωνόταν μαζί της με μια χαμηλή, γοητευτική φωνή. Γρήγορα κατάφερα να πιάσω το βασικό νόημα της λογομαχίας τους. Προσπαθούσε να αλλάξει τη Βιολογία της έκτης ώρας και να την αντικαταστήσει με κάποιο άλλο μάθημα – οποιοδήποτε άλλο μάθημα.

Δεν μπορούσα να πιστέψω ότι όλο αυτό γινόταν εξαιτίας μου. Κάποιος άλλος λόγος θα πρέπει να υπήρχε, κάτι που θα συνέβη προτού έρθω εγώ στην τάξη της Βιολογίας. Πρέπει να υπήρχε κάποιος άλλος, τελειώς διαφορετικός λόγος για την έκφραση του προσώπου του. Δεν ήταν δυνατόν να είχα προκαλέσει τόσο ξαφνική και τόσο μεγάλη αντιπάθεια σε αυτόν τον άγνωστο.

Η πόρτα άνοιξε πάλι και ο κρύος αέρας μπήκε δυνατά μέσα στο δωμάτιο, ανασκώνοντας τα φύλλα πάνω στο γραφείο, στροβιλίζοντας τα μαλλιά μου μπροστά στο πρόσωπό μου. Το κορίτσι που μπήκε απλώς πλησίασε στο γραφείο, άφησε ένα σημείωμα στο συρμάτινο καλάθι και έφυγε. Όμως η πλάτη του Έντουαρντ Κάλεν μαρμάρωσε· γύρισε αργά για να με αγριοκοιτάξει –το πρόσωπό του ήταν παράλογα όμορφο– με βλέμμα διαπεραστικό, γεμάτο μίσος. Για μια στιγμή ένιωσα να με διαπερνά ένα ρίγος αληθινού φόβου, που έκανε το δέρμα στα μπράτσα μου να ανατριχιάσει. Το βλέμμα κράτησε μόνο ένα δευτερόλεπτο, αλλά ήταν πιο ψυχρό και από τον παγωμένο αέρα. Εκείνος γύρισε πάλι στη γραμματέα.

«Δεν πειράζει τότε», της είπε βιαστικά, με βελούδινη φωνή. «Καταλαβαίνω ότι δε γίνεται. Ευχαριστώ πολύ για τη βοήθειά σας». Έκανε στροφή χωρίς να μου ρίξει άλλη ματιά κι εξαφανίστηκε.

Εγώ πήγα υπάκουα στο γραφείο, το πρόσωπό μου άσπρο για πρώτη φορά αντί για κόκκινο, και της παρέδωσα το υπογεγραμμένο έντυπο.

«Πώς πήγε η πρώτη μέρα, γλυκιά μου;» ρώτησε η γραμματέας στοργικά.

«Μια χαρά», είπα ψέματα – η φωνή μου αδύναμη. Δε φάνηκε να την έπεισα.

Όταν έφτασα στο φορτηγάκι, ήταν σχεδόν το τελευταίο αυτοκίνητο στο πάρκινγκ. Έμοιαζε με καταφύγιο, ό,τι πιο κοντινό ήδη στην έννοια του σπιτιού σε αυτή την υγρή πράσινη τρύπα. Κάθισα μέσα για λίγο, απλώς κοιτάζοντας ανέκφραστα έξω από το παρμπρίζ. Μα σύντομα άρχισε να κάνει τόσο κρύο, που χρειαζόμουν τον θερμό αέρα. Έτσι, έστριψα το κλειδί και η μηχανή πήρε μπρος με ένα βουητό. Ξεκίνησα για το σπίτι του Τσάρλι, προσπαθώντας να καταπνίξω τα δάκρυά μου σε όλο τον δρόμο του γυρισμού.

Όταν η Μπέλα Σουάν μετακομίζει στη μελαγχολική πόλη Φορκς και συναντά τον μυστηριώδη και γοητευτικό Έντουαρντ Κάλεν, η ζωή της παίρνει μια αναπάντεχη και, κυρίως, τρομακτική τροπή. Με την κατάλευκη επιδερμίδα του, τα χρυσαφιά μάτια του, τη σαγηνευτική φωνή του και τα υπερφυσικά χαρίσματά του, ο Έντουαρντ είναι αινιγματικός και συνάμα ακαταμάχητος. Αυτό που δε συνειδητοποιεί η Μπέλα είναι ότι όσο πιο πολύ τον πλησιάζει τόσο περισσότερο βάζει σε κίνδυνο τον εαυτό της και τους γύρω της. Και ίσως είναι πολύ αργά για να μετανιώσει...

Γεμάτο γοητεία και αγωνία, το ΛΥΚΟΦΩΣ έχει διαβαστεί από εκατομμύρια αναγνώστες, αποτελώντας παγκόσμιο εκδοτικό φαινόμενο.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1821-6

9 786180 118216

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 18714